

het afscheid en de tranen, — gij kunt u al die ellende best voorstellen. Het lust mij niet die te beschrijven.

IX.

Barbarina had de taak der huishouding maar weêr geheel op zich genomen. Een der kinderen was sinds geruimen tijd ziek en bedlegerig. Het andere kon door de kranke niet gemist worden.

Die kranke was, helaas! nog veel erger dan Barbarina vermoedde. Van beterschap kon geen sprake meer zijn.

Ilma, de oppasseres, was troosteloos. Alma voelde zich tot haar eigen bevreemding veeleer blijmoedig, en die blijmoedigheid klom, naarmate heur krachten slonken

Een paar dagen voor het verscheiden vroeg zij Ilma, die geen minuut week van heur legerstede, heel dicht bij haar te komen.

— Gij hebt een nieuws dat ge mij tracht te verbergen, fluisterde zij. En toen onze oppasseres het bleeke maagdeke verwonderd aankeek, — daar Ilma oogenblikkelijk begreep op welk nieuws heur zuster doelde, schoon niet vatende hoe deze dit te weten kwam —, vertelde de zieke haar dat Jaromir, na drie maanden zwervens, dien morgen de verzoeking niet hadden kunnen weerstaan, trots de hem afgesmeekte belofte, zijn schip even vast te leggen op de hem welbekende ankerplaats benoorden den inham. Hij brandde van verlangen eenig naricht te bekomen omtrent haar en Ilma. Hij was gaan zitten aan de beek; had gewacht tot hij Barbarina zag En deze had hem medegedeeld hoe de zaken stonden.

— Doch wie heeft je dat alles verteld? vroeg Ilma nog meer verwonderd . . — Kom, ga nu slapen, liet zij er dadelijk op volgen, ziende dat Alma geheel uitgeput was. Je moet zoo min mogelijk spreken, zoo min mogelijk denken. Het denken en spreken vermoeit je.

— Wie me dat heeft verteld? zei Alma met een zwak lachje. Niemand . . . Juist daarom ben ik zoo welgemoed. Het is mij een bewijs dat er tusschen ons niets verbroken is al vreesden we dit.

Eenige oogenblikken later moest Ilma weder dicht bij haar komen, nog dichter dan straks.

— Hoe wonderlijk, sprak de kranke. Nog nooit heb ik zoo nauwkeurig alles geweten wat gij weet, gevoeld wat gij gevoelt. En met iedere seconde wordt dat vermogen nog sterker. Zelfs in onze vroegste jeugd was die gave lang niet zoo volkomen

Tegen den avond richtte Alma zich eensklaps op.

— Zie, Ilma, nu is mij alles duidelijk, klonk het schier onhoorbaar. Ook waarom mijn welgemoedheid niet vermengd wordt met de minste droefenis Nog eenige minuten en ons leven zal zich hebben vereenigd in háar die onze moeder Ilma noemde Dan zijt ge Ilma en Alma beide

Het behoeft niet gezegd te worden dat Ilma, reeds zoo troosteloos